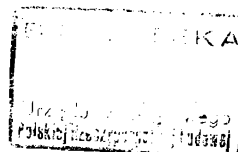

4 stycznia 1929 r.

2

URZĄD PATENTOWY

C09 b 67/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9489.

Kl. 8 m 13.

J. R. Geigy A.-G.
(Bazylea, Szwajcaria).

Sposób wytwarzania trwałych, suchych i łatwo rozpuszczalnych leuko-barwników kadziowych.

Zgłoszono 13 sierpnia 1927 r.

Udzielono 8 października 1928 r.

Pierwszeństwo: 16 sierpnia 1926 r. dla zastrz. I (Niemcy).

Według dotychczasowych sposobów wytwarzania trwałych leuko-barwników, które nadają się bezpośrednio do barwienia i drukowania wełny lub bawełny, leuko-barwniki kadziowe wydziela się zapomocą odtlenienia, a następnie utrwała zapomocą odpowiednich dodatków; przyczem produkty gotowe znajdują się w handlu w postaci pasty albo proszków, wysuszonych w próżni. Jako dodatki nadające się szczególnie do osiągnięcia trwałych past są znane: alkohol propylowy, butylowy i amylov. Poza tem do leuko-soli alkalicznych dodaje się środki zagęszczające lub rozrzedzające, produkty rozszczepiania ciał białkowych, jak kwas protalbinowy i lizalbinowy, sole kwasów organicznych i oksy-

kwasy, ich bezwodniki, melasa, cukier, klej, smoła siarczynowa i t. d.

Spostrzeżono, że bez izolowania leukozwiązku w najprostszy sposób otrzymać można trwałe leuko-preparaty w postaci suchej i łatwo rozpuszczalnej, o ile barwniki kadziowe przerabia się z dwuwartościowymi alkoholami lub aldehydami, jak np. glikolem etylenowym, glikolem propylenowym, tiowuglikolem etylenowym lub formaldehydem i redukuje się w odpowiedniej temperaturze zapomocą podsiarczyny (hydrosulfitu). Otrzymany produkt wyparuje się w otwartych aparatach w temperaturze 70° — 80°C do suchości, a następnie miele.

Produkty w ten sposób otrzymane są

trwałe, bardzo łatwo rozpuszczalne i dają się bezpośrednio stosować do barwienia i drukowania włókien tkackich.

Następujący przykład służy do objaśnienia wynalazku.

10 części szkarłatu tinonowego G ekstra przerabia się na ciasto z 20 częściami glikolu etylenowego i dodaje 15 części ługu sodowego 50°Bé. Mieszaninę ogrzewa się do 60°C i dolewa się wolno 15 — 20 części podsiarczyny (hydrosulfitu), rozpuszczonego w możliwie małej ilości wody. Mieszaninę tę utrzymuje się w tej temperaturze do skończenia reakcji, a następnie dodaje się 10 części soli glauberskiej i suszy przy 70 — 80°C.

Przy wytwarzaniu preparatów do drukowania zastępuje się sól glauberską z korzyścią sulforycynianem.

W powyższym przykładzie można zamiast szkarłatu tinonowego zastosować jakikolwiek inny barwnik kadziowy, jak np. indygo, tioindygo, antrachinony i t. d; również glikol etylenowy może być zastąpiony

glikolem propylenowym, tiowuglikolem etylenowym lub formaldehydem i t. d. Poza tem stosować można zamiast podsiarczyny (hydrosulfitu) też inny środek odtleniający, jak np. siarczyn sodowy (natriumsulfit).

Z a s t r z e ż e n i a p a t e n t o w e.

1. Sposób wytwarzania trwałych suchych i łatwo rozpuszczalnych leukobarwników kadziowych, znamieny tem, że barwniki kadziowe przerabia się na ciasto z dwuwartościowymi alkoholami lub aldehydami, jak glikol etylenowy, glikol propylenowy, tiowuglikol etylenowy lub formaldehyd i redukuje podsiarczynem (hydrosulfit) z dodatkiem alkaliów.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że zamiast podsiarczyny stosowany jest inny środek odtleniający.

J. R. Geigy A.-G.
Zastępca: Inż. M. Zoch,
rzecznik patentowy.